

U OVOM BROJU:**Molitva je seme probuđenja***Hubert C. Mitchell***Mjedena umivaonica***Vlatko Dir***Augustin***James C. Hefley***Praktikovanje lične
pobožnosti***George Mueller***Bibilijski priručnik (1)***Genri Gelej***misaone refleksije****Smešna strana****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Miodrag Zvezdanović**Nadjija Trajković**Milorad Ristić*

Dragi naši čitaoci,

zahvalni smo Gospodu Isusu Hristu za protekle dve godine zajedništva sa svima Vama. Slavimo Gospoda za sve saradnike, koji su nam slali svoje priloge. Zahvaljujemo za sve one, koji su nam se javljali i ohrabivali nas, da nastavimo dalje...

Konstatujemo i određen broj odjavljivanja iz adresara Sionske trube... Zahvalni smo Gospodu i za to, jer tako možemo imati realniju sliku o službi Sionske trube. Ovaj broj, uz Božju pomoć, trebalo bi da stigne u 206 E-mail sandučeta u raznim krajevima naše planete: Jugoslavija, Hrvatska, Slovenija, Makedonija, Mađarska, Austrija, Kanada,... Ako se zvuk Sionske trube čuje još negde, [i@vite nam to...](mailto:siont@ptt.yu) (siont@ptt.yu)

Uz Božju pomoć i Vašu podršku idemo zajedno dalje... Podsećamo Vas, da još uvek možete da se uključite u službu Sionske trube...

Ako Gospod omogući, hteli bi smo da početkom 2003. godine, na sajtu Sionske trube postavimo dva "kamena zahvalnosti" (SionT Godišnjak 2000/2001 i 2001/2002), kao znak zahvalnosti za Božju pomoć u protekle dve godine (1. Samuilova 7:12). Ako ste u mogućnosti, pozivamo Vas da posetite sajt Sionske trube...

I ne zaboravite, vreme je za probuđenje!

Vaša, SIONSKA TRUBA.

MOLITVA JE SEME PROBUĐENJA

Hubert C. Mitchell

Apostoli nisu tražili: "Gospode, nauči nas da propovedamo ili pevamo." Oni su molili: "Gospode, nauči nas moliti!" (*Lk. 11:1 LB*). Nek nam Bog pomogne da od našeg Gospoda Isusa i mi zatražimo isto. Neka nam bude milostiv zbog naše molitvene opuštenosti ili zbog pomanjkanja molitve u našim životima i crkvama! Kako takvi možemo ići dalje sa porukom Evanđelja u svet oko nas koji se raspada?

Pastori! Propovednici! Evanđelisti! Misionari! Uхватite se molitvenog izazova. Jedna noć molitve nedeljno u vašoj crkvi doneće probuđenje u čitavom kraju. Ne vodite brigu o broju, ljudi koji dolaze na molitvene sastanke. Počnite sa nekoliko vernih ljudi. Molite istrajno! I kad stvari izgledaju loše, kada se osećate loše, tvrdoglavo idite dalje! Isus je rekao da "gde su dvojica ili trojica sabrana u ime moje, tu sam ja među njima." (*Mt. 18:20 LB*). To je sve što vam je potrebno za početak! I svako od nas to ima na raspolaganju.

Noć molitve nije laka stvar. Tad je potrebno tražiti isto što su i učenici tražili: "Gospode, nauči nas moliti!" Želudac se mora disciplinovati a telesni um "razapeti". Svaki se ud našeg tela mora podrediti Svetome Duhu.

O, svi vi koji kažete da ljubite Gospoda, dodajte malo krvi, znoja i malo žuljeva na kolenima, malo oružja i borbenosti u svoje hrišćanstvo! Bog vapi za borbenom crkvom! Za crkvom koja će ići u napad, za hrišćanima koji će se u Božje Ime suprostaviti neprijatelju ljudskih duša. Za to je svakako potrebna hrabrost! Srce puno Božje vere! A sve to se stiće od Gospoda na kolenima.

Moliti, moliti i samo moliti - moliti i postiti. To je jedini odgovor na današnje duhovne i moralne potrebe u crkvi i vašem narodu. Otvorimo naše crkve za molitvu, jer ona i treba da bude prvenstveno "dom molitve". Pozovimo narod Gospodnji na noćne, polunoćne ili višečasovne molitve, jednom nedeljno ili jednom mesečno.

CENA SE MORA PLATITI

Crkva danas ima problem - i to veliki, ona ne želi platiti cenu čekanja na Boga za silu Duha Svetog! Pravo posredovanje i istrajna molitva su žrtva, koju naš telesni čovek ne voli. Zašto se ne žrtvujemo i ne pretrpimo za veru i našeg živog Gospoda? Naši praoci su trpeli. I apostoli, i rana crkva.

Mnogobošci i brojne sekte drže svoje hramove otvorene dan i noć. Oni pale tamjan i održavaju svoje ne svete vatre da gore dan i noć. Oni smatraju svoje legende i tradicije istinitim, spremni su sve da učine da odbrane svoja uverenja. Oni se žrtvuju i trpe za nekog boga ili božicu, i to sa velikim predanjem, čak do smrti - žrtvujući sami sebe. Oni će dati i poslednju snagu i poslednju paru za svoje verovanje ili religiju, jer je smatraju istinitom.

Mi, hrišćani imamo i držimo se najveće stvarnosti svih vremena, a ipak se ponašamo kao da je to samo neka lepa legenda. U Indiji često nisam mogao, da spavam, dok su ljudi glasno po čitave noći molili i vapili svojim bogovima. Tužno je što se, jedna tako jednostavna i iskrena sklonost prve crkve, danas iskrivila i zapostavila.

IMATI DISCIPLINU

Molitva svakako traži disciplinu, uređen život. Da bi ste imali disciplinu u svome duhovnom životu, morate imati cilj. Morate želeti nešto, što će vam dati podstrek da se podvrgnete disciplini. Jeste li vi čovek sa ciljem? Šta je cilj vašeg duhovnog života?

Čovek bez cilja provodi minute sa Biblijom; čovek s ciljem sate u "Reči Božjoj." Čovek bez cilja provodi trenutke u molitvi; čovek s ciljem satima moli. Čovek bez cilja ostaje budan duboko u noć tamarajući okolo, a ujutro se kao ošamućen diže na doručak. Čovek sa ciljem koristi vreme: diže se u svitanje i traži lice Božje. Čovek sa ciljem pamti stihove svakog dana i čuva velike odlomke u svom srcu. Čovek bez cilja nikad ne pobeđuje. A čovek sa ciljem je i više nego pobeđnik, kroz Isusa Hrista našeg Gospoda. Budemo li bez cilja, odlučaćemo. Zapamtite: "...i to utoliko više ukoliko vidite da se približuje dan!" (*Jev. 10:25 LB*). Budimo ljudi s ciljem!

Pozivam svakog čitaoca ovog članka, da provede čitavu ili pola noći u molitvi jednom nedeljno, kod kuće ili u crkvi, vapeći Gospodu za duhovnim probuđenjem u svojoj zemlji. Daće Bog, da Duh pokajanja dođe na sve nas! Ovo je Božje vreme za probuđenje! Seme svakog probuđenja je u molitvenim sastancima. Zato, molite! ◀

MJEDENA UMIVAONICA

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Stari zavet, njegove zapovesti, propisi i uredbe skupa sa svim događajima su 'slika i senka nebeskih stvari' (Jev. 8:5), to jest 'senka budućih dobara' (Jev. 10:1), a telo su Hristovo (Kol. 2:16,17). Po rečima mnogih Stari zavet je sakriven Novi, a Novi otkriven Stari.

Kada se obratimo Gospodu, pokrivalo koje stoji pri čitanju Starog zaveta se podiže, Hrist ga uklanja (2. Kor. 3:13-16). Tada dobijamo svetlo koje nam daje razumevanje onoga što čitamo (Luka 24:45) i u stanju smo da 'protumačimo ono što je duhovno' (2. Kor. 2:13), to jest zakon (Rim 7:14) i kako to Vuk kaže 'duhovne stvari duhovno radimo' (1. Kor. 2:13)! Zato Mojsijevo petoknjižje, ili Toru možemo nazvati: Evanđelje po Mojsiju u pet knjiga.

Hrist i apostoli su to znali (Jvn. 5:46; Luka 24:27,44), i očigledno smatrali da je ono što je rečeno i napisano bilo upućeno ljudima koji su toga bili svesni, tako da su u većini slučajeva takav pristup podrazumevali bez mnogo dodatnog obrazlaganja. Nama koji danas čitamo Pisma često izmiče pravi smisao (2. Pet. 3:15,16) koji su oni shvatali, jer nam nedostaje temeljito i duboko poznavanje njihovog vremena, običaja i pozadine njihovih verovanja. Ali Bog u svojoj prevelikoj milosti nam umnožava znanje i ovde, onda ponovo daje otkrivenja i razumevanje pružajući nam nadu da će naše poznanje Njegovih promisli i puteva jednom biti potpuno obnovljeno (Dan. 12:4; Isa. 5:13).

Pošto je Biblija prebogata simbolikom i skrivenim značenjima a poruke isprepletane i

povlače jedna drugu, svaki dan rada s' Pismom donosi nešto novo. Neka ovaj osvrt na mjedenu umivaonicu (treba: bakarni lavor, ili umivaonik) bude samo skromna smernica i izazov za dalje istraživanje, a Bog neka blagoslovi svaki trud (Priče 14:23).

Mjedena umivaonica - opis:

- Deo opreme Šatora sastanka, 2. Moj. 30:26-28;

Načinjen od mjedenih (bakarnih) ogledala žena, 2. Moj. 38:8;

- Nalazila se na putu od mjedenog oltara ka svetinji, 2. Moj. 30:18;

- Sveštenici su u njoj prali ruke i noge kada god idu u svetinju i kada se iz nje vraćaju, 2. Moj. 30:19, 20. Koliko god puta da su ulazili ili izlazili, morali su to da čine pod pretnjom smrti, 2. Moj. 30:20, 21;

- Dok su se prali vodom istovremeno su se ogledali, 2. Moj. 38:8.

Kratko tumačenje:

1.) Mi smo kraljevsko sveštenstvo, 1. Pet. 2:9.

2.) Šator od sastanka (2. Moj. 24:10; 25:8,9 - Jev. 8:5; 9:1, 6, 24) nas nešto uči o našem svakodnevnom iskustvu sa Bogom - kako da ga tražimo, kako da izađemo pred njegovu lice (Psa. 105:4 - 2. Moj. 33:7 - Jev. 13:13; Isa. 55:6; Mat. 7:7, 8; Isa. 1:12).

3.) Mjedena umivaonica - lavor je deo našeg svakodnevnog iskustva na putu od oltara ka svetinji i nazad (2. Moj. 30:18, 21 - Jev. 8:5 - 1. Kor. 2:13). Načinjena je od bakra (2. Moj. 30:18) kao i sve ostalo u dvorištu, iste boje kao i naši gresi - crvene (Isa. 1:18), bavi se očišćenjem (Jev. 10:22, 2. Kor. 7:1), dakle posredno i pokajanjem.

4.) Put je način na koji nešto činimo (Psa. 1:1, 6; Priče 4:11-19...). Noge su naši stavovi i ideje koje nas nose bilo našim ili Božjim putevima (Isa. 53:6; 55:7...).

5.) Na našim životnim putevima, čak i u službi Bogu i bližnjima mi smo u prilici da uprljamo svoje ruke - svoja dela (Isa. 1:11-17; Jak. 4:8), ili noge - svoj hod sa Bogom (Isa. 59:7; Jvn.

13:13:5-10, 12-17).

6.) Potrebno je da ih peremo svakodnevno (2. Moj. 30:19, 20 - Psal. 26:6; 73:13; 24:4 - Jev. 9:6, 'svagda'); to je samoispitivanje pred ogledalom Božje Reči (2. Moj. 38:8 - Jak. 1:23, 24) i pranje svake mrlje rečju Božjom (2. Moj. 40:30, 31 - Efs. 5:26, 27).

7.) Ako to ne činimo navlačimo na sebe teške posledice, bez obzira kakve smo žrtve prethodno podneli ili ma kako blisku zajednicu sa Bogom prethodno imali (2. Moj. 30:21 - 1. Kor. 11:27-30!).

8.) Dakle, u svetinju ne smemo ući nečisti i jesti sa Božje trpeze (1. Moj. 35:2-4; 2. Moj. 40:12; 4. Moj. 9:10-13 - 1. Kor. 11:18-34), jer sud sebi jedemo i pijemo.

9.) Pavle u 1. Kor. 11:18 i dalje govori o umivaonici (lavoru) i šatoru sastanka. Pranje nogu i ruku je prethodilo večeri (Jvn. 13:5-10; 1. Kor. 11:8), baš kao i ulasku u svetinju i prilaženju oltaru od koga se jelo (3. Moj. 6:26 - Jev. 13:10). U dvanaestoj glavi prelazi na darove.

10.) Pranje nogu i ruku (Jvn. 13:5-17), kao i jedenje i pijenje u 1. Kor. 11 u svetlu ovog uvida se jasno pokazuju kao duhovne radnje, koje su od suštinske važnosti na putu spasenja.

Duhovna umivaonica, ili nogopranje - primena:

Prilikom Pashalne večere, a neposredno pred raspeće, Isus je kao i mnogo puta pre toga iskoristio stvarnu životnu situaciju, da bi uputio duhovnu pouku ili ispravno tumačenje Božje reči. Jovan se očigledno nije bavio detaljima smatrajući da čitaoci nesumnjivo poznaju Pismo i jevrejske običaje u vezi sa Pashom. Stoga, događaji koji su prethodili nogopranju, onako kako je opisano u Jvn. 13:5-17, su izvesno išli ovako:

- učenici, budući da su bili siromašni i putnici iz daleka, su se okupali i uronili u "mikve" u nekom od javnih kupatila u Jerusalimu, da bi po Mojsijevom zakonu mogli da jedu Pashu (4. Moj. 9:10-13).

- na putu prema sobi u kojoj je trebalo da bude večera upraljali su noge; ko je bio u

Izraelu i video uske uličice u starim delovima gradova, po kojima zajedno sa ljudima prolaze magarci, konji i kamile prljajući za sobom, će lako razumeti kako je u sandalama teško stići čistih nogu na odredište.

- prva stvar koju su Jevreji činili svojim gostima i onima koji su dolazili spolja, a koja se smatrala osnovnim znakom gostoprimstva i dobrodošlice je bilo oprati im noge (1. Moj. 18:4; Luka 7:44); to je bio posao najnižeg slugu u domaćinstvu, ili roba; zato učenici to nisu uradili jedni drugima.

- Isus, znajući sve ovo, za vreme ritualnog pranja ruku koje je deo pashalnog obeda, a kao domaćin večere, uzima umivaonicu i duboko se ponizivši pored ruku pere učenicima i noge (Jvn. 13:4, 5; 2. Moj. 29:4; Jev. 10:22) dajući time kako Pashi, tako i nogopranju jedan potpuno novi smisao (Jvn. 13:7).

- prema zavetu sa Sinaja sveštenici su sami sebi prali ruke i noge (2. Moj. 30:19, 20); kada je Hrist došao poučio nas je da smo **mi** dužni, da to činimo **jedni drugima** (Jvn. 13:14) po ugledu na Njega (Jvn. 13:15).

- prati noge drugome zapravo znači poniziti se pred bližnjim i ukazati mu na svaki trag nečistote koji bi mogao da se pokaže u njegovim, njenim stavovima ili pomislima (Gal. 6:1) koje je nekako zadobio čak možda i na putu u zajednicu ili iz nje (seti se korinške crkve, oni nisu ništa sagrašili delom, ali su svojim stavom tolerisali greh - 1. Kor. 5; Rim. 1:32; Gal. 2:11-14).

- drugim rečima, prati noge jedan drugome je ukazati kroz Božju reč i na tajne pogreške za nas nevidljive, neupadljive, ili koje mi iz ovih i onih razloga previđamo (Psal. 19:12); jer kada se kao kraljevsko sveštenstvo (1. Pet. 2:9) peremo u mjedenoj umivaonici, mi peremo samo svoje lice - ono što se vidi, naličje nam pere naš brat, sestra - ono što ne vidimo mi imamo odgovornost pred Bogom jedni za druge, potrebni smo jedan drugome, mi ne možemo jedan bez drugoga!

- svaka nečistota nas može skupo stajati, jer pred Božje lice ne možemo stupiti nečisti, posledice su pogubne! (Jev. 4:16 - 10:22 - Otk. 21:27; Isa. 35:8; 1. Moj. 35:1-5; 1. Kor. 11:29; 2. Moj. 30:21).

- mi nismo u situaciji da biramo, da li će nam

neko oprati noge ili ne: 'ako te ne operem, nemaš udela sa mnom' (Jvn. 13:8), jer koji gleda ko je ko 'jer ...ne pravi razliku između tela Gospodnjeg' (1. Kor. 11:29; 12:27; Efs. 4:16; 1. Kor. 12:25!); to može biti najmanja osoba u zajednici (1. Kor. 11:22; Luka 7:39); ali možemo se učiti da kada peremo noge jedan drugome ne lomimo i ne kidamo noge jedan drugome (Zah. 11:16), već u ljubavi i poniznosti (Gal. 6:1) ih peremo svojim suzama i kosom svojom otiremo (Luka 7:38). Posmatrajući sa druge strane, naš stav treba da bude: 'Neka me nije pravednik, to je milost; neka me kara, to je ulje za glavu moju; glava moja neće odbaciti, ako će i više...' (Psa. 141:5), ili kako jevrejska tradicija razume i tumači ovaj stih: 'neka me pravednik udari nežno i ukori, neka njihovo dragoceno ulje ne razbije moju glavu...!'

Zaključak:

Znajući ovo možemo da sagledamo iz drugog ugla i bolje razumemo o čemu Pavle govori u 1. Kor. 11:17-34 i zašto posle jedanaeste glave Prve Korinćanima slede 12., 13. i 14. glava. One sve zajedno govore o duhovnom Šatoru sastanka, to jest kako da tražimo Gospoda i kako da mu pridemo - o nogoprانju i večeri Gospodnjoj.

Prema tome, mjedena umivaonica nas uči o vrednostima pravog nogoprانja, koje su priprema naših srca i savesti u službi ljubavi bližnjima. Ono prethodi duhovnoj gozbi - večeri Gospodnjoj, našoj gozbi zajedništva i ljubavi sa svevišnjim Bogom i Spasiteljem u duhu i istini.

Ako ovo znamo, blago nama ako i izvršujemo! (Jvn. 13:17) ◀

AUGUSTIN

James C. Hefley

Profesor Aurelije Augustin čestitao je sam sebi kad je učionicu u Kartagi ugledao krcatu plemićima koji su iščekivali njegovo jutarnje predavanje. Sa svojom školom u Bankarskoj ulici u prvom afričkom gradu i svojim učenjem

koje je oduševljavalo buduće poslovne ljude latinskoga sveta, Augustin je bio, nema sumnje, veoma cenjen.

U svojoj dvadeset devetoj godini Aurelije Augustin je bio tipičan profesor četvrtog veka. Nastava se najčešće održavala u kućama ili iznajmljenim salama. Đačka školarina pokrivala je učiteljevu platu i druge školske troškove. Nakon što je u dvadesetoj završio retoričke i filozofske nauke u Kartagi i nakon što je godinu dana podučavao u Tagasti, (Severna Afrika), Augustin je 374. osnovao svoju školu u Kartagi.

Augustinov dar za literaturu pokazao se već u mladosti. Zahvaljujući svojoj oštroumnosti, kada mu je bilo 17 poslali su ga u školu u Kartagi. Nemoralna okolina i vaspitna blagost njegovog oca Patricija gurnuli su Augustina u grešan život.

Njegova majka Monika je bila pobožna hrišćanka i molila ga je: "Sine, čuvaj se greha i razvrata." Međutim, njegov otac je imao veći uticaj, na njega. U osamnaestoj godini Augustin je postao otac vanbračnog deteta. S prezirom je odbio venčanje - brak, ali je živio sa ženom i svojim sinom.

Odbivši Hrista, u koga je verovala njegova majka, Augustin je sve više otupljivao kako duhovno, tako i moralno. Pristupio je manihejcima - persijski kult koji je vešto spajao zoroastrijska i hrišćanska naučavanja. Slogani ove sekte su bili: "Apelujemo na zdrav razum", "Savršeno znanje i čista istina". Ovo je izazvalo Augustinovo intelektualno zanimanje, sve dok nije iziskivalo promenu u njegovom načinu života.

Nakon te novosti, njegova je ojađena majka posetila biskupa. Bujica njenih suza navela ga je, da izjavi: "Nije moguće da dete tih suza propadne". Godinama nakon toga Monika se držala se ovih reči, kao datih joj a samog neba.

Devet je godina Augustin revno sledio manihejske doktrine. "Stil Biblije je barbarski", govorio je svojim studentima. "Više mi kazuje Ciceron; mogu da ga shvatim." Svakako, Augustin je svoje hrišćanske prijatelje upozoravao na to da i manihejci imaju đakone, prezvitere i biskupe. Čak su držali i obred krštenja i euharistiju.

Lični susret s biskupom Faustom, koga su

smatrali najvećim manihejskim učiteljem, lišio je Augustina svakog entuzijazma za mahinejce. Kada se poveo razgovor o manihejskim i grčkim razmimoilaženjima u astronomiji, biskup je otvoreno priznao svoje neznanje i nezainteresovanost. Što je Avgustina šokiralo.

"Pa, on nije ništa drugo, samo običan verski propagandista!" shvatio je Augustin. Razočaran u tom kultu i nakon što su mu huligani potpuno demolirali školu, Augustin je odlučio da ode u Rim. Kad je Monika doznala za njegove nakane, molila ga je u suzama: "Nemoj ići u taj veliki, pokvareni grad." Uprkos, njenim vapajima, on se spremio da otplovi. Na putu do broda opazio je da ga ona sledi.

"Ne, ne odlazim, majko", lagao je. "Idem na brod samo da otpratim prijatelja. Pričekaj me u crkvi Sv. Ciprijana na brdu." Augustin se ipak ukrcao na brod i zaplovio prema Italiji. Majka ga je čitavu noć čekala u crkvi, pre no što je počela da ga traži po gradu. Kad je otkrila da ju je prevario, bila je ponovno slomljena, ali je ustrajno nastavila da moli za njegovo obraćenje.

Nedugo po svom dolasku u Rim Augustin se razboleo i skoro umro od velike groznice. Pa ipak, i tada je odbio da u majčinoj veri potraži utočište i spas. On više nije nepokolebljiv manihejac koji drži i traži istinu; sada se okrenuo grčkim filozofima.

Zdravlje mu se povratilo, otvorio je retoričku školu u gradu na sedam brežuljaka. Godinu kasnije jedan ga je visoki rimski činovnik imenovao profesorom retorike u Milanu.

Biskup Ambroz, pobožan čovek, hrišćanin, bio je najuticajniji čovek u Milanu i bilo je posve prirodno da ga novo prispeli učitelj potraži. "Dobro došli u naš grad", srdačno ga je pozdravio Ambroz. Augustin je odlučio da posluša njegovu propoved u crkvi.

Nakon što je čuo Ambroza, Augustin je njegov retorički stil ocenio kao sjajan. Dok je kritički slušao, istina hrišćanske poruke počela je delovati na njega. "Možda se majčina vera može ipak opravdati", razmišljao je.

Tada je Monika došla u Milano. "Majko, nisam više manihejac", izjavio je mirno. "Ali

još nisam ni hrišćanin", dodao je. Monika je radosno obnovila svoje molitve za njega. Majka i sin su zajedno počeli pohađati crkvu.

Augustin je čuo Ambroza kako govori o grehu cara Davida: "Da je David grešio, to je ljudski, da se pokajao, to je izuzetno. Ljudi slede Davida u grehu, ali ga napuštaju kad se izdignu do priznanja." Augustina je opsela vlastita prošlost; David se pokajao, ali on nije.

Njegovi prigovori na račun hrišćanstva, počeli su da padaju, jedan po jedan. Osvedočio se da je Isus rođen od Deve Marije i da je Biblija nadahnuta knjiga. Uz to, bio je tu i pobožan život njegove majke. Ipak, postojala je još jedna visoka planina, ispred koje se nije osećao sposoban da je savlada.

Držao je da je njegov nemoralan život postao neminovnost. Želeo je postati hrišćanin, ali je osećao da ne može nadvladati svoje grešne strasti. Danima se njegova vera borila sa strahom. Onda je, juna 386. pričao prijatelju Alypiusu o svojoj tegobi. Kad se rasplakao, otišao je u vrt, bacio se pod neku smokvu i zavikao: "Bože, zašto ovog trenutka ne napraviš kraj mojoj optužbi?"

U tom trenutku začuo je komšijino dete kako peva: "Tolle lege! Tolle lege!" (Uzmi i čitaj! Uzmi i čitaj!) "Igra li se?", upitao se. "Ili je ovo božanski nalog za mene da otvorim Bibliju i da je čitam?"

Otvorio je primerak poslanice Rimljanima, što ga je ostavio u vrtu, i pročitao prvi odlomak koji je ugledao: "Živimo pristojno - kao po danu, ne u pirovanjima i pijankama, ne u bludu i raskalašnosti, ne u svađi i zavisti; nego uzmite na sebe Gospoda Isusa Hrista, i ne starajte se za telo - kako ćete zadovoljiti požude." (Rimljanima 13:13-14 EČ).

Pun radosti pokazao je taj odlomak Alypiusu. "Oslonio sam se na Hrista," uzviknuo je. "Srce mi se žari svetlošću mira." Požurili su da kažu majci Moniki kako su joj trideset i dve godine molitve urodile plodom. Kasnije, nakon dugog razdoblja molitve, posta i naročitih proučavanja, Augustina i njegovog sina, Adeodatusa krstio je biskup Ambroz.

Augustin je smerao da se vrati u Afriku i da u Tagasti vodi miran život hrišćanskog laika, a dok je čekao brod, umrla je njegova pobožna majka Monika. Samo nekoliko dana pre smrti

rekla je sinu Augustinu: "Moja je nada, što se ovoga sveta tiče, sada ispunjena. Postojao je samo jedan razlog zbog koga sam htela još malo poživeti. Želela sam da u tebi vidim hrišćanina pre no što umrem."

Augustin je potpuno promenio svoje namere i proveo još godinu dana u Rimu, gde je napisao četiri knjige. Nije ni bio svestan toga da se upustio u karijeru pisca, koji će imati uticaj na Hrišćanstvo u toku mnogih narednih vekova.

Kad je 388. dospao u Afriku, prodao je očevo imanje i većinu novca podelio siromasima. Zadržao je jednu zgradu za potrebe hrišćanske zajednice koju je ovde utemeljio. Sa svojim prijateljima posvetio se životu proučavanja Svetih spisa i molitvi.

Tokom tri godine u Tagasti, Augustin je nastavio da piše. Godine 391. obišao je crkvu u Hippo Regiusu, gradu zapadno od Kartage, nedaleko mora. Članovi nove crkve radosno su ga dočekali i povelili do svog biskupa. Kasnije je skupština jednodušno zatražila da ga se postavi na mesto pomoćnika starom biskupu Valeriju. Augustin se nastanio u Hippo Regiusu i, na Valerijevu molbu počeo je da propoveda i podučava obraćenike. Godine 396. nasledio je Valerija na biskupskom položaju.

Naredne 34 godine bile su plodonosne. U to vreme je napisao više od sedamnaest knjiga, od kojih se dve i danas ubrajaju među najveća dela latinske književnosti: "Božji grad" i "Ispovesti".

Kad je 410. gotski glavar Alarik osvojio Rim, Augustin je bio nadahnut da napiše "Božji grad". U njemu je opisao poreklo i rast dva grada. Jedan, grad ovoga sveta, napravili su ljudi koji žive za sebe i materijalne stvari. A ljudi nadahnuti Božjom ljubavlju stvorili su drugi grad, Božji grad.

Književni kritičari su njegove "Ispovesti" prozvali "jednom od sto najvećih knjiga svih vremena". Ta knjiga, je potpuno posvećena i prožeta Bogom, veoma se često iz nje navodi citat: "Ti si nas stvorio za sebe i naše je srce nemirno, sve dok se ne smiri u tebi".

Tokom biskupovanja u Hippu, Augustin je kroz svoja dela bio poglavito odgovoran za službenu osudu pelagijanizma, snažnog

pokreta koji je naučavao spasenje kroz dobra dela, kao i to da je Hristova smrt bila samo primer ljudima, a ne i stvarno otkupljenje.

Augustinovo snažno naglašavanje Božje milosti i suverenosti imaće dubokih učinaka u kasnijim razdobljima crkvene istorije. Uznemireni Nemač Martin Luther proučavaće njegovu doktrinu o opravdanju verom i pobuniće se protiv rimske crkvene hijerarhije srednjeg veka. Calvin će učenja o prvom grehu i predestinaciji zidati na Augustinovim doktrinama o prvom grijehu, utičući tako na veći deo Evrope i Novoga sveta.

Ali, na žalost slavni Augustin je propovedao i neke doktrine koje su narednih godina upotrebljene za izgradnju jedne "svemoćne crkve". One su doprinele da se stvori privilegovani sloj sveštenika, i to tako da im se dalo isključivo pravo da vrše obred krštenja, što se počelo smatrati neophodnim za spasenje, pravo da kažnjavaju jeres, da propisuju u crkvi vršenje određenih spasonosnih dela, koja su pružala vrlo nesigurno spasenje dušama - samozavaravanje. Posle, par vekova, ova izopačena učenja, svezat će živote i duše bezbroj ljudi.

Do 430. Rim je već bio pao u ruke varvarima. Veliko carstvo se mrvilo a rimska se crkva našla u vakumu vlasti, nastojeći da sačuva kulturu Zapada i proširi crkvenu vlast nad novim narodima i državama što su se izdizali.

Dana 28. avgusta 430. dok je Hippo bio opkoljen Vandalima sa severa, Aurelije Augustin je mirno umro. Bio je zadnji biskup Hippa. 432. Vandali su spalili grad. Augustin je ujedno bio poslednji veliki teolog pre dolaska srednjeg veka, mračnog perioda koji je od 590. trajao gotovo hiljadu godina i u kojem su se i duhovni i intelektualni život borili za opstanak, u mraku. U mnogim je mestima i u mnogim trenucima civilizacija u Evropi izgledala više mrtva nego živa. ◀

(Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley)

PRAKTIKOVANJE LIČNE POBOŽNOSTI

(1. deo)

George Mueller

Ako si hrišćanin, onda tvoj životni prioritet treba da bude, izgradnja i očuvanje tvog ličnog odnosa sa Isusom Hristom. No, veoma često vreme lične pobožnosti, bude prva žrtvovana između svih obaveza jednog prezauzetog dana. Naravno, ponekad je poželjno da molimo "u hodu", ali ovo ne sme da postane naša navika. Svakog dana, svako od nas treba da stane, zaustavi se i "isključi se" iz ovoga sveta, i bude nasamo s Bogom - da govori Njemu i da sluša Njega.

Ovaj tekst će biti od velike pomoći onima koji imaju problema u ovoj oblasti. George Mueller nam daje neke praktične savete, koje nam mogu biti od pomoći u održavanju naše lične svakodnevne pobožnosti. Kako možemo znati volju Božju i želje Božjeg srca, ako se redovno ne sastajemo s Njime i ne dajemo Mu priliku da nam govori? Naša molitva je da ovaj tekst bude od pomoći mnogima. (Melody Green, Last Days Ministries)

* * *

Sam Gospod me naučio ovim istinama a sada posle petnaest godina, odlučio sam da to i zapišem. Tokom svih tih godina ja nisam ni jednom izgubio blagoslov ovih lekcija.

PRVI OBROK U DANU

Gospod me naučio da prvi posao, koji treba uraditi u novom danu je da učinim moj duh sretnim. Moja prva briga ne treba da bude razmišljanje na koje načine mogu služiti Gospodu i proslaviti Ga, već kako da moj duh bude u jednom srećnom (blaženom) stanju u Gospodu, moram se pobrinuti za svog unutrašnjeg čoveka. Govoriti, propovedati istinu neverniciima ili služiti drugim hrišćanima, može biti činjeno u pogrešnom duhu, ako moj duh nije srećan u Gospodu. Plodna služba za Gospoda proizilazi prirodno, iz mog svakodnevnog vremena, moje lične pobožnosti, iz mog unutrašnjeg čoveka, koji se svaki dan hrani i jača u Gospodu.

U početku, kada sam shvatio ovu istinu, moja praksa je bila da se pomolim, čim ustanem ujutro i obučem se. Onda sam shvatio da to nije dovoljno, i da najvažnija stvar je da čitam Reč Božju i da razmišljam (meditiram^{beleška}) nad njom. Na ovaj način moj duh je bio ohrabren, presvedočen, upozoren, pohvaljen i poučen. Ovo svakodnevno provođenje vremena nad stranicama Svetog pisma, otvorilo mi je ulazak u bogato zajedništvo sa Gospodom.

SVAKODNEVNI OBROK

Počnem čitanje od Novog zaveta, svakog dana, rano ujutro. Posle kratke molitve Gospodu, da me blagoslovi Njegovom Rečju, ja počnem da razmišljam o onom šta sam pročitao, o svakom stihu. Ovo činim ne zbog toga da bi nekoga poučio o tome ili da bi sebi spremio propoved, već da bi došao do hrane za moj duh. Rezultat ovakve prakse je uvek, da skoro posle već par minuta, ja bivam oslovljen od Duha Svetog o mom grehu ili ponukan na molitvu za potrebe drugih ili moje lične. Znači, iako lično vreme pobožnosti nisam počeo molitvom, razmišljanje nad Rečju Božjom me uvek samo uvede u nju.

Pošto izlijem svoje srce u molitvi, nastavim svoje razmišljanje nad sledećim stihom ili stihovima iz Reči Božje, dok ponovo ne uđem u spontanu molitvu, za sebe ili druge - kako me k tome sama Reč vodi. Tokom svog ovog vremena, imam na umu samo to da je ovo vreme, kada treba da pružim hranu mojoj vlastitoj duši. Ovakva praksa je rezultirala time, što sam bio naveden na ispovedanje svojih greha, zahvaljivao Bogu i zastupao druge a moj unutrašnji čovek je bio nahranjen, i neverovatno ojačan a moj dan bi započinjao sa dubokim mirom i svesnošću o Božjoj prisutnosti.

Kasnije tokom dana, Gospod mi je pokazao da hrana koju mi je On pružio ujutro, postaje hrana i za druge, pošto bih to podelio sa drugima kojima je "baš takva reč trebala". Iako, o njima i njihovim problemima nisam uopšte razmišljao tokom svoje lične pobožnosti, jer je moj cilj bio da nahranim svoj duh.

SVARITI OBROK

Volim da sat-dva pre doručka, izađem sa

svojom Biblijom napolje i da tamo čitam i meditiram Rečju. Šetam kroz prirodu ili sedim na stepeništu, ako mi je teško hodati. Ova šetnja je ujedno dobra i korisna i za moje telo. Nekad sam vreme provedeno u šetnji smatrao za izgubljeno, ali sada je to za mene veoma korisno i primamljivo, ne samo za moje telo već i za moj duh. Šetati napolju pre doručka, ne mora biti spojeno sa vremenom lične pobožnosti, ali svako treba da radi onako kako mu najviše odgovara. Prava razlika između moje bivše prakse i sadašnje je u sledećem: Pre sam odlazio na molitvu, čim bih ustao ujutro, i provodio sam vreme na molitvi sve do doručka. Obično sam počinjao sa molitvom, osim ako se moj duh nije osećao spreman na to. Onda bih prvo čitao iz Biblije. Rezultat? Često sam provodio na kolenima pola sata i više, dok stvarno nisam počeo da se molim sa pažnjom, otvorenog i poniznog srca. I često sam se borio sa mislima, s mojim umom, sa svojim pitanjima, više nego što sam se uopšte stvarno molio.

Ovako nešto mi se sada retko dešava. Obuzet sam i vođen istinama iz Reči Božje njima vođen u molitvu i zajedništvo sa Bogom. Počinjem sa Bogom da komuniciram kao sa svojim ocem i prijateljem (ranije sam mislio da toga nisam dostojan) o stvarima koje On donosi pred mene iz svoje Svete Reči. Često sam zapanjen i začuđen da neke istine pre nisam video u Reči, iako sam te stihove pročitao mnogo puta. Niko ih ni nije nikad pokazao ili o njima govorio, ali sada mi sam Bog predočava i otkriva mi nove stvari. Danas sam snažno presvedočen, da je volja Božja za svako Njegove dete, da ono ima svoje vreme lične pobožnosti svakoga dana, da bi zadovoljilo potrebe svog unutrašnjeg čoveka.

HLEB NAŠ SVAKIDAŠNJI

Jedna od elementarnih potreba našeg tela je hrana i naše telo ne može živeti bez nje. Tako to biva i sa našim unutrašnjim čovekom. Šta je to hrana za našeg unutrašnjeg čoveka? To nije molitva, već Reč Božja. I to nije samo jednostavno čitanje Reči Božje - poput tečenja vode iz slavine, već je to razmišljanje i svest o onome šta se čita i primenjivanje pročitano u svom životu. Molitva na sate - minute, zahteva koncentraciju i jaku volju, kao i isplanirano

vreme dnevnih dužnosti - a prisutna je i opasnost da se sve ovo vremenom svede na formalizam. Najbolje vreme za molitvu je, kada je naš unutrašnji čovek, dotaknut istinama iz Reči Božje. Kada nam nebeski Otac progovori, ohrabri nas, uteši nas, pouči nas, ponizi nas i presvedoči nas. I onda, kada se duhovno osećamo veoma slabi i nespremni za molitvu, mi možemo čitati Reč Božju i meditirati nad pročitanim. Ustvari što smo slabiji to nam treba više ovoga, a ono nas čini spremnima za molitvu.

Lakše je koncentrisati se na molitvu, kada naš um meditira o Reči Božjoj. Naglašam to tako često, jer sam se uverio da ovo funkcioniše na meni. Da, ovo zaista besprekorno funkcioniše i potpuno je promenilo moje zajedništvo sa Gospodom, stoga svakome ovo savetujem. Verujem da mi je Gospod na ovaj način mnogo puta dao snagu i mir za razna teška vremena i kušnje koje su dolazile na mene. Ovakvu ličnu pobožnost praktikujem već 15 godina, svakoga dana i preporučujem je svakome.

Velika je razlika u svakodnevici, kada se dan započne radosnim duhom i nahranjenim unutrašnjim čovekom, nego kada se u dan i dnevne obaveze krene sa nespremnim duhom. Bili spremni ili ne, potrebe, kušnje, problemi će doći, i neće pitati da li ste za njih spremni ili ne.

* * *

George Mueller (1805-1898) je više poznat kao "otac siročadi". On se brinuo za hiljade dece, i to tako što je zavisio samo od Boga, i samo od Boga u ispunjavanju njihovih potreba. Kada je osnovao Institut za poznavanje Pisma, u 1834. njegov cilj je bio da pomaže rad nedeljnih škola, izdaje Biblije i traktate, ali i da brine o siročadi. On tada nije ni imao u vidu da će ova organizacija postati jednog dana vodeći distributer Biblija i drugih knjiga duhovnog sadržaja i učesnik u misiji sveta danas.

George Mueller je od Gospoda izmolio skoro sedam i po miliona dolara. U svom molitvenom dnevniku zabeležio je 50.000 odgovora na molitve, od toga na 5.000 mu je Gospod odgovorio istog dana. Išao je na sedamnaest putovanja, na kojima je propovedao pred skoro tri miliona ljudi. George Mueller je živio i verovao rečenici: "Pouzdanje u Boga je najvažnije i iznad svih okolnosti i događaja."

(Izvor: Last Days Ministries)

Beleška:

Meditacija, meditirati (Latinski: meditari) - duboko razmišljanje, duboko se zamisliti, utonuti u misli.
(Dr. B. Klaić / Rječnik stranih riječi) ◀

BIBLIJSKI PRIRUČNIK (1. deo)

Genri Gelej

I. CRKVENI PLAN ČITANJA BIBLIJE

Svaka crkva treba da ima svoj plan čitanja Biblije, i u okviru tog plana, trebalo bi da bude propoved na osnovu onoga što je čitano prethodne nedelje.

Na ovakav način, ujedinjuje se propoved pastora sa čitanjem Biblije od strane članova crkve. Primenjivanje ovog saveta od strane crkve, svakako bi doprinelo oživljavanju crkve, pod uslovom da pastor duboko veruje da je Biblija Božija Reč.

Crkva i Biblija idu zajedno. Crkva postoji zato da bi se propovedao i veličao Isus Hrist, o kome govori Biblija - i nizašta više. Crkva koja ne stavi Bibliju na presto ljudskih srca - lažna je i ne odgovara svojoj nameni. Biblija nije neka obična knjiga koja je samo za propovednike i učitelje. Ta knjiga jeste za sve ljude. Propovednici i učitelji, koji se oslanjaju na neku drugu osnovu, ne treba da budu biti iznenađeni, kada se njihov trud, na posletku pokaže uzaludnim.

Bez obzira na raznovrsno širenje Hrišćanske istine u našim organizovanim crkvama, Biblijskim školama i fakultetima koje pripremaju propovednike i crkvene vođe sa odličnim religijskim obrazovanjem; bez obzira na izdavanje velikih količina hrišćanske literature i na konstantan rast broja skupova i organizacija na kojima se diskutuje, uči i govori u ime Biblije i čak se citiraju čitave glave i stihovi; - većina članova crkve ima takav odnos prema Bibliji, kao da ona objavljuje nešto drugorazredno, nešto što ne postoji u njihovom životu. Ljudi žele da slušaju propovednike i starešine crkava, da diskutuju o Biblijskim događajima, ako se oni dotiču njihovih života. Međutim, da čitaju Bibliju sami, to rade samo neki. Od 100

članova crkve, moguće je da samo jedan zna kako se sve Biblijske knjige zovu i o čemu se u njima govori. Moguće je, da više od 3/4 američkih članova Protestantskih crkava ne mogu da nađu i kažu, bez pripreme, Propoved na gori ili čak Deset zapovesti.

Posebno zbog nepoznavanja Biblije, ravnodušnosti prema njoj i ignorisanju, oni nemaju osećaj duboke odanosti prema crkvi ili osećaj krivice zbog toga. U proseku, od 100 članova crkve, manje od 1/3 ili 1/4 nedeljno bogoslužje posećuju stalno.

Kako je to strašna osuda popularnim metodama crkvenoga rada! Nije li žalosno zanemarivanje vaspitanja, koje stvaraju naše crkve? U većini slučajeva to je crkva laodikejskog tipa : Ona je ravnodušna, puna je neslaganja, niti je hladna niti je vruća, ima taštinu; ili to može biti tip sardske crkve, gde je samo malo onih, koji nisu opoganili svoje haljine. Mene čudi to kako članovi crkve mogu biti tako ravnodušni, nemarni prema knjizi koja nam govori o Spasitelju, ali mnogo više me začuđuje to, što crkvene vođe tako malo rade po tom pitanju. Nema sumnje u to, da je najslabija tačka crkve danas oskudica crkvenog vođstva, koje služi za usmeravanje i upravljanje ljudi ka jedinstvenoj celini, koja se javlja kao izvor i temelj onoga na šta je Crkva pozvana.

Čitanje Biblije u crkvi zajedno sa propovednikom

Mene začuđuje to da takozvani "modernisti" sa svojim odličnim stavom prema Bibliji, nemaju nikakav interes da privuku svoje ljude za čitanje Biblije.

Takve vođe jesu petokolonaši koji podrivaju hrišćansku veru unutar crkve. Oni ne posvećuju dovoljno pažnje čitanju Biblije na skupu vernika. Ove reči nisu u njima.

Ono što dovodi u sumnju jeste to, da naši "konzervativni" propovednici, koji sa borbenom strašću objavljuju svoju veru u Bibliju kao u Božju reč, troše svoj rečnik za proslavljenje i hvaljenje Biblije, imaju tako malo brige za svoje članove, ne ohrabruju ih da čitaju Bibliju, oni su ravnodušni prema ovoj knjizi.

Ovo je meni, jednostavno neshvatljivo! Pastor propoveda, učitelji uče, profesori na fakultetima

marljivo vaspitavaju mlade služitelje crkava, da bi se oni razvili u više pravaca za službu Gospodu. Ali gde su crkve, služitelji, profesori na fakultetima, koji su osim poziva, vremenom pribegli ka svestranim metodama, da bi stvorili naviku čitanja Biblije među onima, koji se nalaze pod njihovim pastorskim starateljstvom? Svi poduhvati i metode savremene crkvene organizacije i sva njena delatnost, izgledaju određeni za to, da stvore utisak, da sve zavisi od propovedi. Propovedanje je zapovest od Boga, to jest propovedanje celokupne istine Svetoga Pisma. Ovo može da bude izvrtnje novozavetne reči "propovedanje", kada je primenjuju za nadahnuće na propovedaonici. Naravno da propovedanje o Bogu ne podrazumeva propovedi potpuno lišene uputstva Božije reči, kako je to rasprostranjeno u sadašnje vreme. U svakom slučaju, propovedanje čak i sa najlepšim planom i na najlepši način, nikad nije bilo namenjeno od Boga kao zamena za čitanje Biblije od strane samih članova crkve.

Svaki član mora da čita Božiju Reč. Ovo je jedna od osnovnih karakternih crta zdrave hrišćanske crkve, naravno, kada se sprovodi u pravilnom smeru. Ona više od bilo čega drugog pomaže hrišćaninu da bude onakvim, kakvim bi trebao da bude na svom životnom putu. Ako crkva u osnovi može da izgradi predane čitaoce Božije Reči, onda će to proizvesti korenitu promenu u crkvi. Kada bi sve crkve mogle da podstaknu svoje članove da čitaju Bibliju, tada bi oni, sigurno i oslobodili društvo od svega nevaljalog, što je nemoguće učiniti na neki drugi način.

Primer iz Srednjeg veka. Od 10-15 veka, crkva je pod vlašću Papa, upravljala svetom despotskom rukom, kao i svaka druga zemaljska imperija. Nije li čudno to, da su crkvena vrhovna vlast i mračni srednji vek postojali u isto vreme? Crkva je kao "svetlo" sveta, dala svetlu mračni srednji vek. Zašto? Zato što je papinstvo ugušilo slobodu, zabranilo širenje Biblije među ljudima, kažnjavalo ljude za čitanje i sa bezgraničnim samopouzdanjem zamenilo Bibliju papskim ukazima. I sve ovo je dovelo do dobro poznatog mračnog srednjeg veka. Hiljadugodišnje carstvo je već tada moglo doći umesto srednjeg veka.

Primer iz doba Reformacije. Vrata za Bibliju su bila otvorena sa Martinom Luterom, i

njeno širenje među ljudima bilo je podržano neuporedivom i nepobedivom dušom samog Lutera, oca protestantske reformacije. Ova reformacija je proglasila slobodu savremenom svetlu - to je bio moćni korak napred ka razvoju čovečanstva.

Onaj ko dobro poznaje istoriju, odlično zna za to, koliko mi našu slobodu dugujemo Bibliji i svemu onome što nam je drago u životu.

Primer iz vremena Engleske Kraljice

Elizabete. U knjizi o engleskoj istoriji autora Grina napisano je:² *Nikada nije bilo takve moralne promene u Engleskoj, kao u poslednjem periodu vladavine kraljice Elizabete. Engleska je postala narodom knjige, i ova knjiga je bila Biblija. Bibliju su čitali ljudi svih klasa i slojeva. I rezultat je bio veliki. Moralni pravac je bio promenjen* ².

Nešto najlepše što crkva može da uradi danas, jeste to da Božju Reč usadi u srca ljudi. Samo na ovaj način crkva može doprineti rešavanju svih drugih problema. Reč Božja je najjače oružje crkve. Da li je ovo moguće? Da li je ovo praktično? Da li je moguće da svi članovi crkve postanu redovni čitaoci Biblije? Naravno da mogu, i to za kratko vreme. Sve što je za ovo potrebno jeste, da propovednik veruje u ovo i da ovome posveti svoje srce. Nije dovoljno samo propovedati o čitanju Biblije čak i kada se o ovome često priča. Moguće je da se neko i odazove tome?! Ali kada propovednik stvarno hoće da privuče svoje članove za čitanje Biblije, on onda mora da sastavi određeni plan za čitanje Biblije i da ga predloži svojim članovima. Propovednik mora sve da uradi, da bi članovi crkve razumeli da on od njih očekuje učešće u ovom delu crkvenog života. On sam lično mora da bude inicijator, on mora da se drži ovoga iz nedelje u nedelju, na jedan ili drugi način, on mora ovo, davati njima godinu za godinom, i sve to će pokazati njegovu ozbiljnost prema ovome i prema spremanju propovedi. Što se tiče propovedi, nije potrebno izabrati tekst iz Biblije koji nisu čitali ostali članovi i širiti ga u tipičnu propoved, koja ne pobuđuje članove da čitaju Bibliju. Propoved mora da bude proučavanje onog dela Pisma, koji su čitali. Treba skrenuti pažnju ljudi na njene najlepše delove, na najinteresantnije činjenice i korisne lekcije, kao što je bila lekcija Biblijskog časa. Nema nikakve sumnje u to da će se svaka prosečna crkva iskreno i sa zadovoljstvom odazvati na ovakav napor od strane propovednika. Ali, neki ljudi mogu reći

da nije interesantno nedeljnu službu učiniti Biblijskim časom. Nije li proučavanje Biblije interesantnije, nego uobičajeni način propovedanja? Da li mi mislimo da je većina ljudi u crkvi tako malo biblijski inteligentna i nema želje za dubokim propovedanjem od strane propovednika? Nasuprot tome, sigurni smo da većinu ljudi interesuje takav plan i da se oni nikada ne bi umorili od tako sročenog plana. Nikada! Nikada! Oni će voleti i poštovati svog propovednika zbog ovakvog načina rukovođenja, podsticanja i pomoći u sticanju takve navike. Šta bi sve proizvelo primenjivanje ovakvog plana? Primenjivanje datog plana bi proizvelo vernost crkvi, crkve bi bile prepune. Interesovanje za slušanje propovedi bi se povećalo, a takođe i znanje Božije reči. Hrišćanstvo bi se širilo a zajedno sa njim i duhovna snaga i porodični oltar (čitanje Božije reči i molitva), porodično jedinstvo. I kakav još lek ima za neodlučne, ravnodušne članove crkve, koji traže svetska zadovoljstva? Šta još propovednik može da kaže takvima, što bi donelo veće rezultate? Postoji li još neki evanđeoski metod? Postoji li lakši, sigurniji i zdraviji put privlačenja ljudi za Hrista, nego kroz ličnu reč Isusa Hrista? Koji je još efektivni metod za doseganje nespasenih ljudi? Koji je lepši temelj za obnovljenje? Može li crkva da ima bolji zadatak, nego da pretvori zajednicu, ili celokupno društvo u čitaoce Biblije?

Pretpostavimo da crkva ima takav plan čitanja Biblije, usvojen od strane članova crkve sa nedeljnom propovedi, kao što je to ovde predloženo. I pretpostavimo da je crkva prihvatila plan čitanja Biblije ne samo od strane članova crkve, već i od strane društva u celini, i šalje povremeno pisma koja sadrže plan čitanja Biblije, sa pozivom na nedeljno bogoslužje. Ima li lepšeg evangelizacionog metoda od ovog? Ako ovo nije posao propovednika, šta je onda njegov posao?

II. POSEĆIVANJE CRKVE

Posećivanje Crkve jeste čin obožavanja i poštovanja Boga

Svi Hrišćani bi trebalo da posećuju crkvu svake nedelje, izuzev za vreme bolesti, neophodnog rada, ili kada se radi o nekoj drugoj neodložnoj obavezi. Ovo treba da bude stvar savesti i čin našeg Bogopoštovanja. Crkva je najbitnija ustanova

društva. Nedeljno bogoslužje se javlja kao osnovni metod izvršavanja svog rada u društvu. Ništa u životu društva, nema takvog značaja kao stalne nedeljne službe.

Svaki vernik treba da voli svoju crkvu, i u određeno vreme na sastancima mora da slavi Onoga, zbog Koga ona u stvari i postoji.

Šta to znači? Pretpostavimo da bogoslužje odgovara svojoj nameni, i kada bi crkve bile pune svake nedelje, društvo bi to odmah primetilo a to bi označavalo da crkva ispunjava svoju evanđeosku namenu. I kao rezultat toga rešili bi finansijske i misionarske potrebe. Celokupni crkveni rad bi bio napredniji. Ovo bi ojačalo crkvu. Od ovog zavisi rešenje problema, koji stoji pred hrišćanstvom! Kada bi svi hrišćani počeli da ispunjavaju ovu temeljnu hrišćansku obavezu, to bi veoma povećalo uticaj crkve i Isusa Hrista, zbog Koga crkva i postoji.

Zbog čega je potrebna crkva? *Da bi se Hrist propovedao ljudima.* Crkva nije bila stvorena od strane ljudi, ali je ljudi koriste i zloupotrebljavaju. Crkva je bila stvorena od strane Isusa Hrista. Isus Hrist je duša crkve i njen gospodar. Crkva postoji zato da bi govorila o Hristu. Nije crkva ta koja menja ljudske živote, već to može da učini samo Hrist. Misija Crkve se sastoji u tome, da veliča Isusa Hrista tako, da bi On mogao da učini blagoslovenu promenu u srcima ljudi.

Crkveni red. *Okupljati se zajedno u ime Isusa Hrista.* Reč ² crkva² označava ² one koji su izabrani i pozvani, tj. narod odvojen iz sveta². Da bi učinio delo u ljudskim srcima, Hrist mora da bude u njihovom razmišljanju, a ovo znači da crkveni sastanci moraju da budu češći, da podsećaju ljude na Hrista.

Koliko često treba posećivati Crkvu?

Svakog prvog dana u nedelji, zbog toga što je ovo dan Gospodnji - vaskrsenje. Ovo je sam Gospod ustanovio. U Delima Apostolskim 20:6,7, čitamo da je Apostol Pavle morao da ide čak u Troadu ² prvog dana u nedelji², da bi okupio učenike zajedno. Bog je izabrao crkvu i izdvojio je prvi dan u nedelji, da to bude dan crkve. Svo hrišćanstvo je priznavalo ovo i učinilo je ovaj dan danom odmora od običnog rada.

Druga Okupljanja. Dobro organizovana crkva, sprovodi mnoge sastanke za različite sekcije.

Nedeljna škola je najdragocenija dopuna. Nedeljna večernja služba ima isto tako bitno mesto u životu crkve. Mi govorimo ovde o tome da svi hrišćani priznaju nedeljno jutro kao vreme služenja u crkvi. Za sve hrišćane ovo je veoma bitna služba. Jutarnja nedeljna služba je centar celokupne strukture oko koje se okreće ceo crkveni život. Druga okupljanja ponekad ne moraju biti posećivana od strane članova crkve.

Tako disciplinovani ljudi verno, savesno, nastavljaju da celog svog života posećuju nedeljna okupljanja, koja su važnija od svih religioznih okupljanja, i to se smatra kao *opšta Hrišćanska obaveza*, sa izuzetkom u slučaju bolesti ili ako su neki drugi neizostavni razlozi u pitanju.

Redosled se nikada neće promeniti.

Pronalaskom štamparske mašine, štampanjem Biblija i hrišćanske literature, ljudima se pruža mogućnost da čitaju o Hristu. Programi na radiu takođe daju mogućnost da se oстане kod kuće i da se slušaju propovedi i bogosluženja. Ali ovo svakako ne sme da zameni neophodnost našeg prisustva u crkvi. Ovo je Božji plan, da se njegov narod, u celom svetu, u određeno vreme sastaje zajedno, otvoreno, da bi proslavljao Hrista.

Kakvo je stanje u današnje vreme? Uopšte uzev, posećenost crkve nedeljom moralo bi da bude 100%. No, ako pogledamo crkvu kao celinu, kakva je ona, i ako izračunamo posećenost jutarnjim nedeljnim službama, i zimi i leti, u dobro i u loše vreme, mi onda uviđamo, da u protestantskim crkvama u našoj zemlji, ovaj broj doseže negde između 1/3 - 1/6 svih članova crkve. *Ovo je temeljna slabost protestantizma.* Ravnodušnost za utvrđivanje, koje je neophodno za postojanost u Hristovoj nauci, u svom osnovnom značenju, bez sumnje, javlja se kao velika prepreka ka napretku u hrišćanskom radu.

Posećivanje crkvenih sastanaka nedeljom ujutro, može da bude veoma tačan pokazatelj interesovanja ljudi za njihovu crkvu, a zajedno sa tim i za Isusa Hrista. Naš odnos prema jutarnjim nedeljnim službama pokazuje naš odnos prema uticaju Isusa Hrista na naš život. Kada smo mi verni, tada mi pomažemo Njemu, a kada smo ravnodušni - mi Ga onda ne proslavljamo.

"Odlaziti u crkvu da bi se poklonili". Pod tim podrazumevamo to, što nas pobuđuje da stalno posećujemo zajednicu; naša želja da u crkvi sretnemo poznanike ili čujemo nešto interesantno, ili naš dug prema Hristu, o kome nam govori naša hrišćanska savest. Naravno, podrazumeva se da mi moramo, da se potrudimo da dolazimo na vreme; da ostavimo zadnje stolice za one koji dolaze kasnije; i da ne zauzimamo prva mesta u redu, kako drugi ne bi morali da se provlače pored nas; da budemo tihi, kulturni, učtivi, uviđajni i saosećajni.

"Tako je malo Hrista za vreme

bogosluženja", kaže neko. "Bogosluženje je tako siromašno, tako je malo duhovnosti u muzici, propovedi su bez sadržaja, zato ljudi ne idu u crkvu. Tako je malo proučavanja Biblije, tako malo duhovne pomoći. Kako mi možemo da idemo u crkvu radi Hrista, kada je Njega tako malo na našim bogosluženjima?"

Zar nam nije žao zbog toga? Mi smo dužni da priznamo kako je sve to istina. Svakako je ovo rad Hrista, nek je urađen i ljudskim rukama, nedostojnim i malo efektnim. Ne gledajući na sve greške, obična služba u običnoj crkvi može da bude korisna za nas, kada mi imamo pravilan odnos prema njoj.

Nedeljna škola i crkva. Nedeljna škola je takodje bitan deo crkvenog rada. Najveća greška crkve je nebriga za decu celokupnog društva. Kako je to dobra stvar, biti dobar učitelj nedeljne škole i vaspitavati decu u hrišćanskom duhu. Nedeljna škola je samo pomoćno sredstvo, i ona ne može da zameni crkvu. Religijsko vaspitanje, koje ne veže decu i crkvu, nije dostojno svog naziva. Ako se deca od malena ne naviknu da posećuju crkvu, tj. još od nedeljne škole, onda sa sigurnošću možemo reći, da se ona nikada neće naviknuti da posećuju crkvu.

Pomoćne grupe i okupljanja. Da bi crkva bila delotvorna, ona mora biti dobro organizovana. U hrišćanskom radu, mnogo mogu da doprinesu male grupe, ali odanost takvoj grupi ne može da zameni predanost crkvi. Sastanci takvih grupa ne mogu da zamene osnovno crkveno bogosluženje. Pravilo je da neki hrišćanski rad ne može da bude razlog za odsutnost na nedeljnoj službi, izuzev u posebnim slučajevima.

Radio. Nije li bolje ostati kod kuće i saslušati

dobru propoved, nego ići u crkvu i slušati lošu propoved? *Svakako, ali samo ne nedeljom ujutro!* Mi idemo u crkvu ne samo da slušamo propoved, već mi tada proslavljamo Boga. Radio nas ne opravdava za izbegavanje ove hrišćanske dužnosti. Zbog toga, propovedi na radiju nisu ništa lepše od onih koje slušamo u crkvi.

Nije li dovoljno samo ponekad posećivati crkvu? Ne!

Većina članova crkve, koji posećuju službe neredovno jesu razlog sadašnje tužne situacije. Kada bi oni posećivali službe redovno, tada bi na naše sastanke, dolazilo puno ljudi, svake nedelje. To bi dalo crkvi silu i uticaj. Svaka nedelja pripada Hristu! Svaka nedelja! Najveća potreba protestantskih crkava je to, da svaki član prihvati ovo zbog čiste savesti.

Izvinjenja i razlozi, koje izgovaraju članovi za ne posećivanje crkve često su tužni i ništavni. Na primer: "nisam raspoložen"; "nemam potrebe za to"; "lepše je da spavam"; "lepše je da ležim i čitam novine"; "lepše je da negde otputujem"; "lepše je da nekog posetim"; "lepše je da dočekujem goste"; "lepše je da idem da igram košarku za vreme crkve"; ili "za vreme mog pesničkog nadahnuća ja odlazim u šumu i družim se sa pticama, rekam i cvećem" i tome slično. Svi ovi razlozi imaju jedan te isti koren - ravnodušnost. Ovo su ti članovi za koje je Gospod govorio "izbljuvaću te iz svojih usta".

Rad u nedelju. Neki članovi moraju da rade nedeljom. Naše je mišljenje da Gospod prihvata ove ljude iako oni posećuju bogosluženje nekog drugog dana.

Kako podstaknuti ljude na ovakav odnos prema crkvi?

Uradite ovo na temelju bogosluženja i budite postojani u ovome. Počinjući od detinjstva i do doba starosti, učite stalno sa propovedaonice, u osnovnoj školi, da biti nedeljom ujutru u crkvi - jeste hrišćanski dug pred Bogom. Učite se ovome, učite i UČITE, i sprovodite službu kao vid služenja Bogu. Crkva je Dom Gospodnji. Sam Gospod se nalazi u njemu. Dajte Božijoj reči odgovarajuće mesto, nek crkva ima učešće u tome. Neka svi pevaju u slavu Gospodu!

Ovaj put vodi ka dvostrukom ubeđenju:

1. Svaki Hrišćanin mora stalno da čita Bibliju i da posećuje bogosluženja.
2. Redovno bogosluženje mora da se sastoji od izučavanja Biblije i crkvenog pevanja.

Predlažemo odluku, koju svako sada može doneti u svom srcu:

Verujem da je

Hristos - Osnivač Crkve, Da Crkva postoji, da bi se propovedao uticaj Isusa Hrista. Svrha crkve jeste okupljati se zajedno u ime Isusa Hrista, jer je Sam Gospod odredio koliko to često treba obavljati: Svake nedelje. I On nam je odredio dan za to: Nedeljno jutro se računa kao vreme za posećivanje crkve.

Ja obećavam

da ću za vreme celog svog života, gde god da se nalazim - izuzev u vreme bolesti ili kada je to stvarno neophodno - svako nedeljno jutro posećivati crkvu, i raditi to samo zbog Isusa Hrista.

JA ĆU DOLAZITI U CRKVU NA VREME I BIĆU PAŽLJIV ZA VREME SLUŽBE CELOG SVOG ŽIVOTA ČITATI BOŽJU REČ

Ime i prezime _____

(nastavak u sledećem broju)

Pisac ovih članaka je Doktor Genri Gelej, koji je živio u XIX veku. Završio je univerzitet u Transilvaniji i Biblijski koledž. Bio je pastor crkve, predavač na univerzitetu i biblijskoj školi u Kentakiju-SAD. Njegova knjiga "Biblijski priručnik" odakle je uzet ovaj materijal, prevedena je na 13 jezika, doživela 82 izdanja i to samo na Engleskom jeziku. Svaki put je štampana prosečno u 50.000 primeraka.

Priložili: Nadjija Trajković (prevod sa Ruskog jezika), Miodrag Zvezdanović i Milorad Ristić (Leskovac) ◀

---

misaone refleksije

SUSRET SA BOGOM

Miodrag Zvezdanović (Leskovac)

(Amos 4:12)

Pripremi se za susret sa svojim Bogom ti,
dok na zemlji traje još vreme milosti.
Pripremi se danas ti,
jer sutra već može kasno biti.
Na Jagnjetovu gozbu pozvani smo svi,
prinesimo mu stog žrtvu zahvalnosti.
Ukrotimo jezike svoje mi,
jer nas u pakao mogu odvesti.
Budno stražimo stoga mi,
da nas Hristov dolazak ne iznenadi.
I danas je dan kada Gospod dobre glasove
šalje,
neka ih naše noge odnesu što dalje.
Javimo svima radosnu vest tu,
da Bog grešnima pruža svoju ruku.

DESET PRAVILA KAKO "SAHRANJIVATI" BOGOSLUŽENJA U CRKVI

Glas jevanđelja 2 / 2001.

1. Ne posećuj bogoslužjenja!
2. Ako već ideš, redovno zakašnjavaj!
3. Ako je pretoplo, prehladno, suvo ili kišovito, obavezno to naglašavaj!
4. Kad si na bogoslužjenju, nastoj da pronalaziš greške!
5. Redovno odbijaj svaki poziv na saradnju!
6. Nikad ne ohrabruj one koji rade. Naprotiv, glasno govori protiv njih!
7. Ako već dođeš na bogoslužjenje, budi što pasivniji!
8. Kad daješ dobrovoljni prilog, neka to bude najmanji novčić!
9. Prihvataj sve loše što se govori o crkvi, propovedniku, svešteniku i to obavezno prenosi drugima!

10. Budi uvek kiselog lica i nastoj da druge zaraziš svojim raspoloženjem!

SASTANCI PROBUĐENJA U BELFASTU (1859 - 1860)

Jedan sveštenik je bio poslat od biskupa, da ispita glasine koje su kružile da u ovom gradu deca održavaju bogoslužjenja. Evo kako je glasio njegov izveštaj...

Sastanci se održavaju u potkrovlju jedne velike kuće u predgrađu Belfasta. Kada sam tu stigao bilo je puno ljudi, među kojima su najbrojnija bila deca. Ljudi su ih jednostavno propuštali napred. U razgovoru sa jednom ženom saznao sam, da se sastanci održavaju **svakog dana**, već puna dva meseca, počinju u 19.30 a završavaju oko 22. Najstariji vođa ovih sastanaka ima svega 13 godina.

Izbrojao sam tamo 48 dece, koja su stisnuto sedela na podu napred, ozbiljna lica i u tišini. Kada je jedna od sveća sa svećnjaka pala, pravo na dečakovu glavu, niko od njih se na to nije obazirao a dečak je tiho uzeo palu sveću, ponovo je zapalio i stavio na svećnjak.

Bilo je prisutno oko 70 - 80 odraslih ljudi i oni su uglavnom bili nagurani pozadi. Ove sastanke su vodila deca, glavni je bio dečak od 13 godina, on je otvorio sastanak molitvom: "Pokaži nam svaki naš greh, tako da možemo od njega zatražiti spas od tebe Spasitelju, jer smo robovi satanini, ali ti Isuse, ti nas možeš osloboditi i učiniti zauvek slobodnima. Oslobodi nas okova greha Isuse! Pronikni u svaku našu misao srca, pokaži nam svaku stvar koja nije prijatna tvojim očima! Mi ti se molimo da nas očistiš od svakog greha i grešnih misli."

Onda je ustao dečak, koji je imao oko 12 godina i pokušavao da pročita odeljak iz Matejevog evanđelja. Međutim, dosta se mučio da pravilno izgovori neke duže reči, te je prekinuo čitanje i počeo da govori. "Da li želite večeras biti ispunjeni Svetim Duhom? Okrenite leđa đavolu i pridite Isusu! Pripremite put Gospodnji do vaših srca! Koliko vas živi u paklu i ne oseća se slobodno od đavola! Isus vas zove da mu pridete..."

Ustajali su i drugi dečaci i govorili, molili se... Jedan dečak je ustao sa suzama i rekao, da ako sledeće nedelje njegovi roditelji ne plate stanarinu gazdi, biće isterani na ulicu. Čuvši

ovo, deca su počela da prevrću po svojim džepovima i da sakupljaju novac za ovog dečaka, njegova potreba je bila zadovoljena.

Bio sam šokiran kad su devojčice počele da ustaju i mole. Nisam znao šta da radim, pošto naša crkvena tradicija to ne odobrava. Devojčica od 17 godina je zahvaljivala Bogu za spasenje cele svoje porodice i na Božjoj dobroti za nju. Druga, manja devojčica je ustala okrenula se prema svima i rekla glasno: "Ja volim Isusa i ne stidim se da kažem svakome, da je on moj Spasitelj!"

Onda jedna devojčica od možda, 10 godina, u iscepanoj odeći ustala. Bila je ispunjena Svetim Duhom, sa suzama u očima, podigla je svoje ruke i počela da slavi Isusa za spasenje i otkupljenje od greha. Dok je veličala Boga, momentalno je pala velika prisutnost Božja na sve u sali. Neki su pali na svoja kolena i molili, drugi, plakali. Svuda su se čuli vapaji: "Milost, milost Isuse. Ako me ti ne spasiš, ja sam propao." Mnogi drugi su opet jednoglasno pevali, pesmu za pesmom, dok su se suze slivale niz njihova lica...

Bližilo se deset sati. Sve se polako umirivalo a onda iz tišine kao po komandi svi su počeli da pevaju svoju završnu pesmu "ti dušo što spavaš". Posle toga, u tišini su se razili...

(Revival in Belfast, The Meeting of the Wee Ones, Anon, pub: Dublin 1860.)

VREME JE ZA PROBUĐENJE **Janko Bako (St. Pazova)**

Truba trubi, ponekad i zagudi:
"Budite se braćo, i sestre; ljudi!"
Gospod Isus uskoro stiže,
kraj svega je sve bliže.

Nisam neki pesnik, više stihoklepac.
Molim Gospoda za nebeski konac.
Njegova mreža ljubavi da se zakrpi,
jer završni ulov treba da se sakupi.

Možda i Ti nisi neki pesnik,
zato budi nebeski vesnik.
Objavljuj poruku spasenja,
jer vremena su poslednja.
Možda si Gospodnji radnik,
na Božjoj njivi saradnik.
Onda istraj u duhovnoj setvi,
da se raduješ u završnoj žetvi.

Nije važno u kojoj si vremenskoj zoni,
jer za sve nas nebeski budilnik zvoni.
Da ne bude iznenađenja
- vreme je probuđenja!

POST I MOLITVA **SPASILA NACIJU AFRIKE** **Charisma News Service Wed, Aug 28,** **2002 Vol. 4 No. 111)**

Vođa misije za Liberiju, zemlje koja se nalazi u građanskom ratu, koji traje više od 10 godina, kaže da su post i molitva spasila ovu naciju od daljnje agonije. James Cuffee, vođa "Christ Evangelical Fellowship in Liberia", koja broji 2.000 članova je takođe izjavio ispred "Christian Aid Mission" (CAM), da je njegova zemlja pošteđena daljnjeg razaranja, i to kroz zajedničku molitvu, koja je počela početkom ove godine u svim crkvama u zemlji. Crkve su jednodušno molile i postile tri dana, za svoju zemlju.

Prve nedelje posle ovog trodnevnog posta, 75.000 ljudi se okupilo na stadionu u Monrovia (u glavnom gradu) da bi zajedno molili. Došao je i predsednik Charles Taylor, članovi kabineta i strane diplomate.

"Kada je molitva počela, i prisutnost Božja je pala na stadion," Cuffee dalje govori za CAM. "Predsednik je bio duboko taknut, na svom podijumu je pao na kolena, počeo je da traži i moli Boga, ispovedajući i zastupajući sebe i celu naciju. Svi ostali ministri na platformi su ga podržali sa suzama."

Na kraju ove molitve Taylor je ustao i rekao: "Od danas ja više nisam vaš predsednik. Isus je predsednik. Ja sam predao ovu zemlju Isusu."

Tih dana, vladine snage su uspele da na 200 milja severno potpuno potisnu pobunjeničke snage, koje su se nalazile 20 milja od Monrovia.

DECA ČUJU BOGA BOLJE OD ODRASLIH **Friday Fax 2002 Issue 39, 4 October**

Isus na jednom mestu kaže da Carstvo nebesko pripada deci, tj. takvima koji su poput dece. "U našoj službi s decom, od 8 do 12 godina starosti, doživeli smo brojna

natprirodna iskustva," kaže FCJG Lüdenscheid's, Ulrike Tetzlaff (Nemačka). "Kada smo subotom odlazili da molimo sa decom na naše "brdo molitve", deca su ponekad videla stvari u Duhu koje Biblija opisuje, a za koje ona nikad nisu čula ili pak ne tako detaljno. Na primer, deca bi opisivala "Nebeski Jerusolim", "reku koja izvire u podnožju Božjeg trona". Ponekad su imala određene proročke impulse, spominjući ljude za koje treba da se molimo, neki od njih su bili čak na drugoj strani zemljine kugle. Opisivali su situacije ili probleme sa kojima se ti ljudi suočavaju. Božja prisutnost na sastancima je ponekad bila tako snažna, da se nije moglo stajati, već samo klečati ili ležati," kaže Ulrike. "Sve ove stvari su u svima nama snažno pobudile ljubav prema Isusu i Njegovom vodstvu Svetog Duha, da sa nestrpljenjem očekujemo novi molitveni sastanak. Da li je moguće da su deca stvarno više otvorena za Boga i da bolje čuju glas Svetog Duha, od nas odraslih? Svakako! Jer imaju čist duh, bez predrasuda." (Izvor: FCJG Lüdenscheid Children's & Teenager Ministry) ◀

SionT InBox

Zahvalan sam BOGU sto postoji ovako nesto kao sto ste Vi. Moram vam reci da ima jako zanimljivih stvari na Vasem sajtu, verujem da nam je na blagoslov. Zelim vam reci da mi obavezno u buduće saljete vas Elektronski magazin. Toliko od mene neka Vas Bog Blagoslovi i Cuva!!!!

Danko Kolar

* * *

Postovana redakcijo,

zeleo bih vas zamoliti za prethodna izdanja vaseg odlicnog magazina. Zasluzujete svaku pohvalu i divljenje! Svaki dalji napredak u

ovome sto radite i srdacan pozdrav.

Bratislav Trajkovic

* * *

Poštovani,

primili smo vaš 12. broj i željeli bismo i dalje primati vaš e-magazin.

Također ako vam treba pomoć pri prevođenju s engleskog ili pomoć pri dizajnu weba slobodno mi se javite.

S poštovanjem,
Ivan Špoljarić, webmaster

* * *

Jako mi se sviđa vas elektronski casopis i vrlo bi nas obradovalo da nam to i nadalje bude dostavljano.

Ante, Velika gorica, HR.

Hvala.

Smešna strana...

AH, TI CRKVENI NATPISI...

Širom SAD pored crkava možete naći veoma neobične bilborde ili natpise...

- Imate problema sa snom? Mi imamo pravu propoved za vas - dođite i poslušajte!

- Kako i gde ćeš provesti večnost: Sa pušačima ili nepušačima!

- Dođi i radi za Gospoda! Posao je težak, radno vreme dugačko, plata je mala, ali penzijsko osiguranje je sjajno - nije sa ovog sveta!

- Ako ti se ne sviđa kako si se rodio, rodi se nanovo!

- Od zabranjenog voća se pravi gorka marmelada!

- Trči trku vere, ali svrati ovamo, da natočiš

gorivo!

- Ako ne možeš da zaspiš, nemoj brojati ovce
- pričaj sa Pastirom!

- Besplatno putovanje u nebo! Više
pojednosti - unutra.

ADAMOVO ODELO

Mala devojčica je otvorila veliku, staru porodičnu Bibliju svoje bake. Polako je listala stare žute stranice i razgledala ih. Onda je između stranica, našla stari ispresovani list drveta. "Povikala je: Bako, bako, vidi šta sam našla!" "Šta, je bilo, zlato moje?" Odvrtila je baka. "Sa ozbiljnim licem mala devojčica je izjavila: Vidi, ovo je Adamovo odelo!"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

www.siont.net

<http://rain.prohosting.com/siont>